

D'acord amb el Gènesi (2, 18-24), Déu ens ha creat als homes i dones no autosuficients sinó necessitats mútuament. Els animals, alguns anomenats “de companyia”, per molt que ens ajudin, que en realitat a molts ajuden, mai els podrem posar, i a favor de la nostra relació i satisfacció, al mateix nivell que els humans. “Per moltes riqueses que una persona posseeixi i per la bona salut i comoditats que visqui, mai se sentirà prou satisfet si no compta amb l'estimació dels demés” (Blaise Pascal). “Les nostres vides van començar amb l'afecte humà com a primer suport. Els infants que creixen rodejats d'afecte, somriuen més i són més amables. Generalment són més equilibrats” (Dalai Lama Tenzin Gyatso). “Saps que fa que desapareixi la presó? Cada afecte genuí i profund. Ser amic, germà, amant, és el que ens allibera de la presó. Sense aquests afectes, qualsevol és mort. Però cada vegada que reviu aquests afectes, la vida reneix” (Vincent Van Gogh).

Per pròpia experiència ratificam el que diu el llibre del Gènesi, escrit ja fa uns trenta segles: “No és bo que visquem tot sols!”. No és bo que no hi hagi algú al nostre costat amb capacitat d'estimar, de reflexionar, de recrear,... ¿Hi ha, potser, un moment de la nostra vida que no tenim necessitat dels altres i d'una bona relació amb ells?

Just per a néixer, necessitam pares, família, atenció sanitària... Per aconseguir valors, necessitam mestres en l'art del viure: pares, avis, educadors, persones majors i en criteri; persones alliberades de superficialitats i amants del que és essencial per arribar a la maduresa personal; persones donades a la contemplació de la naturalesa i a descobrir la riquesa que amaga en el seu interior... Per a conèixer història, necessitam professors, llibres, constructors de biblioteques, de museus,... Per a viure, necessitam pagesos, comerciants, manobres, fontaners... Per a la salut, necessitam metges, infermeres, farmacèutics, tècnics de laboratori,... Per a descobrir i viure la fe, necessitam qui ens acompanyi a observar, a contemplar, a reflexionar, a descobrir el misteri que som i que vivim, i a viure en comunió amb Déu.

Si tan important és acompanyar-nos, l'evangeli (Mc 10,1-12), sabent que tots ens necessitam però que som diferents, a vegades molt diferents, insisteix que hem de cuidar les nostres relacions evitant ruptures, distàncies, violències, divorcis entre uns i altres i entre països, guerres que són l'expressió més escandalosa de la duresa dels nostres cors. Tot i així, i recordant Moisès, comprenem la dificultat que a vegades tenim “d'intimar” amb algú a causa de la nostra poca maduresa personal o mútua, ja que: “La convivència és un art. Un art pacient, un art bell, un art fascinant” (Papa Francesc). I, a més, que: “El noranta per cent de l'art del viure consisteix en aprendre a conviure amb les persones que no pots tolerar” (Samuel Goldwyn). Cosa gens fàcil si no hi posam voluntat, ganes i sentit de la realitat.

L'evangeli ens recordava: “Moisès va permetre separacions perquè a vegades sou durs de cor, però Déu, des de l'inici de la creació, ens va crear perquè ens ajudéssim i visquéssim en pau”.

En la nostra societat, plural i complexa, tots som convidats a tenir present la pregària atribuïda a sant Francesc, festa del qual celebràvem dia 4 passat: “Oh Senyor, feu de mi un instrument de la vostra pau! Que allà on hi hagi odi jo hi posi amor. Que on hi hagi ofensa hi posi perdó. On hi hagi discòrdia hi posi unió. On hi hagi error hi posi veritat. On hi hagi dubte hi posi fe. On hi hagi desesperació hi posi esperança...”. I és que, com continua la mateixa pregària: “Oh Mestre, feu que no cerqui tant: ser consolat com consolar; ser comprès, com comprendre; ser estimat, com estimar. Perquè és donant que es rep; perdonant que es perdona; morint que es ressuscita a la vida eterna”.

Practiquem proximitat i misericòrdia quan vivim dificultats de relació.